

"ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ"

- 01ΣΕ. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ
02ΣΕ. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΓΙΑ Ν' ΑΛΛΑΞΕΙ ΟΡΙΣΤΙΚΑ Η ΠΙΚΡΑΜΕΝΗ ΣΟΥ ΖΩΗ
03ΣΕ. ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ - ΣΩΤΗΡΙΑ - ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ
04ΣΕ. ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΕΠΙΠΡΟΕΣ ΣΤΟΝ ΠΙΣΤΟ (Απελευθέρωση από δαιμονικά πνεύματα)
05ΣΕ. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ
06ΣΕ. ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
07ΣΕ. Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
08ΣΕ. (Ο ένας και μόνος Θεός - Η θεότητα του Ιησού) - Βλέπε: 07ΣΕ
09ΣΕ. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
10ΣΕ. Ο ΔΕΙΠΝΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (Κυριακός Δείπνος)
11ΣΕ. ΔΕΚΑΤΑ και ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ (Προσευχή για τα οικονομικά)
12ΣΕ. ΝΗΣΤΕΙΑ (Αποχή από το φαγητό ή αλλαγή φαγητού)
13ΣΕ. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ
14ΣΕ. Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΟΡΚΟΣ (Επιτρέπεται ο πιστός να ορκίζεται;)
15ΣΕ. ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ (Είχε ο Ιησούς άλλα κατά σάρκα αδέρφια;)
16ΣΕ. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ «ΑΓΙΟΣ»; (Υπάρχουν σήμερα ζώντες άγιοι;)
17ΣΕ. Η ΓΥΝΑΙΚΑ και Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ
18ΣΕ. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΥΓΧΩΡΩΝ ΑΜΑΡΤΙΕΣ;
19ΣΕ. (Ο μοναδικός Αρχιερέας και Μεσίτης μας - Εξομολόγηση) - Βλέπε: 18ΣΕ
20ΣΕ. ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΕΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ
21ΣΕ. (Προσκύνηση αγίων - αγγέλων και εικόνων - γλυπτών) - Βλέπε: 20ΣΕ
22ΣΕ. ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
23ΣΕ. ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ (Η ημέρα του Κυρίου)
24ΣΕ. ΕΣΧΑΤΟΙ ΚΑΙΡΟΙ (Μεγάλα γεγονότα των τελευταίων καιρών)
25ΣΕ. Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ (Έννοια, οργάνωση και όνομα της εκκλησίας)
26ΣΕ. ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΟ (Τι εφάρμοζε η πρώτη εκκλησία;)
27ΣΕ. ΣΕ ΠΟΙΟ ΟΝΟΜΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ
28ΣΕ. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (Τι επιτρέπεται να τρώμε σύμφωνα με τη Βίβλο;)
29ΣΕ. Η «ΔΕΞΙΑ» ΤΟΥ ΘΕΟΥ και Ο «ΘΡΟΝΟΣ» ΤΟΥ ΘΕΟΥ
30ΣΕ. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ (Το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου)
31ΣΕ. Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ (Τραγωδία στη Γη - Δόξα στον Ουρανό)
32ΣΕ. ΤΡΙΑΝΤΑ (30) ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ
33ΣΕ. ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΠΙΣΤΟΙ (Δόγματα και ομολογίες στην Ελλάδα)
34ΣΕ. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ («Εν αρχή ήν ο Λόγος...»)
35ΣΕ. DAVID WILKERSON: ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
36ΣΕ. BENNY HINN και ΤΗΛΕ - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΕΣ (Ποια είναι η αλήθεια;)
37ΣΕ. ΟΙ 5 ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΩΝ 5 ΗΠΕΙΡΩΝ (Μια προφητεία για το μέλλον του κόσμου)
38ΣΕ. ΟΙ 7 ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ (Η ιστορική πορεία της εκκλησίας)
39ΣΕ. Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΠΟΝΗΡΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ
40ΣΕ. ΠΟΛΕΜΟΣ και ΔΟΞΑ - Προφητεία για την εκκλησία των εσχάτων καιρών (ΡΙΚ ΤΖΩΙΝΕΡ)
41ΣΕ. Η ΟΡΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ - Προφητεία για την εκκλησία των εσχάτων καιρών (ΡΙΚ ΤΖΩΙΝΕΡ)
42ΣΕ. Ο «άγιος» ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ - Ο δημοφιλής προστάτης των ερωτευμένων
43ΣΕ. ΑΠΟΚΡΙΕΣ και ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ - Η αναβίωση της ειδωλολατρίας
44ΣΕ. Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ και Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (έκδοση 2014)
45ΣΕ. ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ, οι ανεπιθύμητοι επισκέπτες του Δωδεκαήμερου (έκδοση 2014)
46ΣΕ. ΤΟ ΚΕΝΩΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ - δογματική/ερμηνευτική μελέτη (έκδοση 2015)
47ΣΕ. ΟΙ 4 ΒΑΣΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΑΔΑ (έκδοση 2015)
48ΣΕ. ΦΙΛΟ-ΖΩΟΣ ή ΦΙΛΑ-ΑΝΘΡΩΠΟΣ (έκδοση 2018)
49ΣΕ. ΤΑ ΑΔΩΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ και Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ (έκδοση 2019)

Ο "άγιος" ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

ο δημοφιλής "προστάτης" των ερωτευμένων

**Ποιά είναι η αλήθεια;
Μύθος ή πραγματικότητα;**

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
επιμέλεια - παρουσίαση:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ
42

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ο "άγιος" ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

ο δημοφιλής προστάτης των ερωτευμένων

*Ποια είναι η αλήθεια;
Μύθος ή Πραγματικότητα;*

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

© COPYRIGHT 2013

για την Ελλάδα και όλο τον κόσμο:
«ALKIVIADIS TZELEPIS – FILADELFOS»
www.facebook.com/groups/filadelfos

ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ: 02/2013
ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ: 02/2020

Επιμέλεια έκδοσης και κειμένων,
Computer, Εκτύπωση,
Μοντάζ, Βιβλιοδεσία, Εξώφυλλο:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ
Τηλ. κινητό: 694 - 49 21 318

E-MAIL:

filadelfos02@hotmail.com
FACEBOOK: Alkiviadis Tzelepis

SITE:

www.AlkiviadisFiladelfos.com
SKYPE: Filadelfos02

YOUTUBE (5 κανάλια):

FiladelfosTV, Filadelfos FILMS
Filadelfos Channel 1 & 2
Κέντρο Ευαγγελίου - Kentro Evangeliou

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ στο FACEBOOK:
12.02.2013 και 23.01.2014

Επιτρέπεται

η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον
του παρόντος βιβλίου,
χωρίς αλλοίωση ή μεταβολή του κειμένου,
και με την αναγραφή του ονόματος
του συγγραφέα ή του εκδότη
(Ν.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

Ο "Άγιος" ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

ο δημοφιλής "προστάτης" των ερωτευμένων

❖ Κάθε χρόνο, στις **14 Φεβρουαρίου**, οι ερωτευμένοι θεωρούν πως είναι η ημέρα τους και αυτό το εκδηλώνουν με διάφορους τρόπους και ενέργειες. Το βασικό ερώτημα δεν είναι εάν πρέπει ή όχι να εκφράζουμε την αγάπη μας σε κάποιο άλλο άτομο, **αλλά εάν πρέπει να γίνεται ειδικά εκείνη την ημέρα και γιατί να γίνεται αυτό;** Το θέμα όμως δεν σταματά εδώ, ακολουθούν και άλλα μεγάλα ερωτήματα: Αυτό το έθιμο, που έχει επικρατήσει με την πάροδο των αιώνων, από πού έχει την προέλευσή του, είναι χριστιανικό ή είναι αναβίωση αρχαίων παγανιστικών λατρειών; Πρέπει εμείς να δίνουμε ιδιαίτερη τιμή στην ημέρα αυτή; Είναι αμαρτία να την εορτάζουμε; Εάν ναι, γιατί είναι αμαρτία, αφού εμείς την αγάπη μας εκδηλώνουμε, δεν κάνουμε κάτι κακό, αφού και ο Θεός έμπρακτα μας έδειξε τη δική Του αγάπη, θυσιάζοντας τον Υιό Του για τη δική μας σωτηρία;

❖ **ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ** Για να έχουμε μια αντικειμενική άποψη επάνω στο θέμα αυτό, επιβάλλεται να δούμε πως ιστορικά επικράτησε να εορτάζεται η 14^η Φεβρουαρίου ως η ημέρα των ερωτευμένων και ο «άγιος» Βαλεντίνος να θεωρείται ο «προστάτης» τους.

Η 14^η Φεβρουαρίου στην αρχαία Ρώμη ήταν η ημέρα που εορταζόταν η θεά **Juno** ή **Ήρα** κατά το Ελληνικό δωδεκάθεο, η οποία ήταν προστάτιδα των γυναικών και του γάμου. Την επόμενη ημέρα, 15 Φεβρουαρίου, άρχιζε η εορτή του **Luperkus** (Λούπερκους), θεού της γονιμότητας, της χαράς και του αισθησιακού έρωτα. Οι εορτές ονομάζονταν «**Λουπερκάλια**» και ήταν μία εποχή ερωτικών γνωριμιών των νέων και των νεανίδων. Στην αρχαία Ρώμη ο τρόπος ζωής των νεαρών αγοριών και κοριτσιών ήταν αυστηρά διαχωρισμένος, αλλά κατά τη διάρκεια της εορτής των «Λουπερκάλιων» ακολουθούσαν το εξής έθιμο: Μέσα σε ένα βάζο τοποθετούσαν κλήρους, επάνω στους οποίους είχαν γράψει ονόματα μόνο νεαρών κοριτσιών. Κάθε νεαρός τραβούσε έναν κλήρο και το όνομα του κοριτσιού που ήταν

γραμμένο, ήταν το «ταίρι» του κατά τη διάρκεια της εορτής. Το εορταστικό αυτό ζευγάρωμα των δύο νέων, πολλές φορές κρατούσε ένα χρόνο και σαν φυσική συνέπεια ήταν να ερωτεύονται και να κατάληγουν σε γάμο.

Η Ρώμη, επί αυτοκρατορίας του **Κλαύδιου του Β'**, διεξήγαγε πολλές αιματηρές εκστρατείες και ο αυτοκράτορας αντιμετώπιζε μεγάλες δυσκολίες στο να προσελκύσει νέους να καταταγούν στις λεγεώνες του. Πίστευε ότι το γεγονός αυτό οφειλόταν στο ότι οι άντρες δεν ήθελαν να εγκαταλείψουν τις αγαπημένες τους, γι' αυτό εξέδωσε διάταγμα απαγόρευσης αρραβώνων και γάμων. Κατά του αυτοκρατορικού διατάγματος αντιτάχθηκε ένας κληρικός (ιερέας) της εποχής εκείνης ονόματι **Βαλεντίνος**, ο οποίος με τη συνεργασία κάποιου άλλου πιστού, ονόματι **Μάριου**, βοηθούσαν κρυφά τους Χριστιανούς που διώκονταν για την πίστη τους και κρυφά πάντρευαν ζευγάρια.

Η δράση του Βαλεντίνου γρήγορα μαθεύτηκε από τον αυτοκράτορα, με αποτέλεσμα να συλληφθεί από τους πραιτωριανούς και να ριχτεί σε μια σκοτεινή φυλακή, όπου ζούσε με τα εντελώς απαραίτητα. Εκεί ερωτεύτηκε την κόρη ενός συγκρατουμένου του, ο οποίος της απαγόρευε να τον επισκέπτεται και έτσι επικοινωνούσαν κρυφά με σημειώματα. Κατά μια άλλη εκδοχή σχετίστηκε με την κόρη του δεσμο-φύλακα, η οποία ήταν τυφλή και του πήγαινε το φαγητό. Μετά από ένα χρόνο ο Κλαύδιος ζήτησε να δει τον φυλακισμένο και του ζήτησε να αλλάξει πίστη, αλλιώς θα τον καταδίκασε σε θάνατο. Ο Βαλεντίνος δεν υπέκυψε στις απαιτήσεις του αυτοκράτορα και καταδικάστηκε σε θάνατο. Κατά μία μαρτυρία καταδικάστηκε να χτυπηθεί με ραβδιά μέχρι θανάτου και στη συνέχεια να αποκεφαλιστεί και κατά μια άλλη μαρτυρία να λιθοβοληθεί μέχρι θανάτου. Η εκτέλεσή του πραγματοποιήθηκε στις **14 Φεβρουαρίου του 270 μ.Χ.**, παραμονή της εορτής των «Λουπερκάλιων». Την παραμονή της εκτέλεσής του, έγραψε ένα αποχαιρετιστήριο γράμμα στην νεαρή κόρη που είχε αγαπήσει και το υπέγραφε με τη φράση «**Με αγάπη από τον Βαλεντίνο σου**». Η φράση αυτή πέρασε στην ιστορία και ο Βαλεντίνος έμελλε να γίνει ο προστάτης των ερωτευμένων. Σύμφωνα με ένα θρύλο, στον τόπο του μαρτυρίου του εμφανίστηκε μία ροζ αμυγδαλιά και από τότε καθιερώθηκε να είναι σύμβολο φιλίας και αγάπης.

Στη Ρώμη του 5^{ου} μ.Χ. αιώνα, η εορτή του «Λούπερκους» εξακολουθούσε να υπάρχει, το δε έθιμο με τους κλήρους με τα ονόματα των νεαρών κοριτσιών, ήταν το κύριο και απαραίτητο μέρος των εορταστικών εκδηλώσεων των «Λουπερκαλίων», με αποτέλεσμα οι εορτές αυτές να καταλήγουν σε όργια. Μετά την επικράτηση του Χριστιανισμού ως επίσημης θρησκείας της απέραντης Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας από τον Μέγα Κωνσταντίνο και μετά, έγιναν κατά καιρούς αρκετές προσπάθειες για την κατάργηση της εορτής αυτής, αλλά χωρίς να υπάρξουν ουσιαστικά αποτελέσματα.

Το 496 μ.Χ. ο πάπας Γελάσιος (Gelasius) αποκήρυξε την παγανιστική ειδωλολατρική θεότητα του Λούπερκους, αλλά επειδή το κενό που θα προέκυπτε θα δημιουργούσε θύελλα αντιδράσεων από το λαό, αποφάσισε να αντικαταστήσει τον εορτασμό με έναν χριστιανό άγιο, σύγχρονο της περιόδου εκείνης και για το σκοπό αυτό επιλέχθηκε ο μάρτυρας Βαλεντίνος. Η αυστηρή χριστιανική ηθική της εποχής εκείνης ερχόταν σε αντίθεση με την αισθησιακή και ερωτική φύση του εορτασμού των Λουπερκαλίων, γεγονός που το αντιλήφθηκε ο πάπας Γελάσιος, γι' αυτό στόχος του δεν ήταν μόνο η απλή αντικατάσταση μιας ειδωλολατρικής εορτής με μια χριστιανική, αλλά να δημιουργήσει και να εισαγάγει νέα πρότυπα ηθικής και συμπεριφοράς, όπως ακριβώς υπήρξε και η ζωή του Βαλεντίνου. **Για το λόγο αυτό ο εορτασμός του «άγιου» Βαλεντίνου, ως προστάτη των ερωτευμένων και γενικά των ζευγαριών, στην αρχή δεν ήταν καθόλου δημοφιλής, σε σύγκριση με τον γεμάτο πάθη θεό Λούπερκους.** Στη συνέχεια όμως επειδή ο τρόπος λατρείας του Λούπερκους εφαρμόστηκε και στο «νέο» άγιο Βαλεντίνο, αφομοιώθηκε στη συνείδηση του λαού και έγινε πολύ αγαπητός. Οι χριστιανοί «πιστοί» τελούσαν τις ίδιες αρχαίες λατρευτικές εκδηλώσεις, οι οποίες αντί να γίνονται και να αποδίδονται στον «ψεύτικο» πλέον θεό Λούπερκους, γινόντουσαν προς τιμήν του χριστιανού άγιου Βαλεντίνου.

❖ **ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ και ΝΕΒΡΩΔ** Ο Ρωμαϊκός θεός **Λούπερκους** ήταν «κυνηγός λύκων» και τον ταύτιζαν με τον τραγοπόδαρο θεό **Πάνα**, τον οποίο λάτρευαν και σαν θεό του φωτός. Εδώ αρχίζει μία αλυσίδα που φτάνει μέχρι τις ημέρες μας. Ο Πάνας ταυτίζεται με το Φοινικικό θεό **Βάαλ**, ο οποίος αναφέρεται συχνά μέσα στην Παλαιά Διαθήκη. Ο Βάαλ ταυτίζεται με τον **Νεβρώδ**, που στη Βίβλο αναφέρε-

ται σαν «**ισχυρός κυνηγός ενώπιον του Κυρίου**» (Γένεση, κεφ.10:8-10) και υπήρξε ο ιδρυτής της Βαβυλώνας. Υπάρχουν παραδόσεις ότι ως ισχυρός κυνηγός ο Νεβρώδ, κυνηγούσε λύκους στα Απέννινα όρη γι' αυτό και ονομάστηκε «Λούπερκους» και «Βαλεντίνος» από τη Λατινική ονομασία «valens», που σημαίνει «ισχυρός».

Άρα ο Νεβρώδ/Βάαλ ονομαζόταν και «**ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ ΛΟΥΠΕΡΚΟΥΣ**», δηλαδή «**ΙΣΧΥΡΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ ΛΥΚΩΝ**» και σήμερα λατρεύεται με άλλη μορφή μέσα από τον χριστιανό «**άγιο ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ**». Βλέπουμε πως ο Διάβολος, που ο ίδιος ο Ιησούς τον αποκάλεσε «**ο άρχων του κόσμου τούτου**» (Ιωάννης **ΙΒ**/12:31, Β' Κορινθίους **Δ**/4:4, κλπ) και είναι «**ο πλανών την οικουμένην όλην**» (Αποκάλυψη **ΙΒ**/12:9) κατόρθωσε να εξαπατήσει τον άνθρωπο και να τον αποτρέψει από την αληθινή λατρεία του Θεού στο πρόσωπο του Ιησού, προσφέροντάς του ψεύτικες ακάθαρτες λατρείες με το πρόσχημα της αγάπης. Ο Διάβολος όχι μόνο δεν αγαπά τον άνθρωπο, αλλά τον μισεί θανάσιμα, είναι «**ανθρωποκτόνος**» (Ιωάννης **Η**/8:44) και θέλει με κάθε τρόπο να τον παρασύρει στην αιώνια απώλεια, για το σκοπό αυτό μεταχειρίζεται κάθε πρόσφορο μέσο.

Ένα άλλο κοινό χαρακτηριστικό μεταξύ Νεβρώδ και Βαλεντίνου είναι η 14^η Φεβρουαρίου. Η Σεμίραμις, μητέρα του Νεβρώδ, όρισε σαν γενέθλια ημέρα του γιου της την **14^η Φεβρουαρίου**, σύμφωνα με το χειμερινό ηλιοστάσιο. Αργότερα, λόγω της αλλαγής του ημερολογίου από τον Ιούλιο Καίσαρα, το χειμερινό ηλιοστάσιο μεταφέρθηκε στις **25 Δεκεμβρίου**, η οποία ορίστηκε σαν νέα ημερομηνία γέννησης του θεού ήλιου, με τον οποίο ταυτιζόταν ο αναγεννημένος Νεβρώδ. Αξίζει να αναφερθεί ότι οι ημερομηνίες αυτές υιοθετήθηκαν από την Ανατολική και τη Δυτική Εκκλησία και τις απέδιδαν πλέον στη γέννηση του Κυρίου Ιησού, με διάφορες παραλλαγές (**25^η Δεκεμβρίου**, **1^η Ιανουαρίου**, **6^η Ιανουαρίου**), αλλά σε όλες τις περιπτώσεις οι εορταστικές εκδηλώσεις της γέννησης του Ιησού, συνοδεύονταν από πλήθος εθίμων που είχαν άμεση σχέση με τη λατρεία του θεού-ήλιου. Για περισσότερες λεπτομέρειες για το θέμα αυτό, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να ανατρέξει στο άρθρο «**ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ – ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ: Η παραποίηση της αλήθειας**» (βλ. FACEBOOK: Filadelfos).

Οι αρχαίοι λαοί θεωρούσαν μια γυναίκα, όταν γεννούσε, ακάθαρτη για 40 ημέρες, δοξασία που δεν έχει εκλείψει στις ημέρες μας,

παρ' όλο τη μεγάλη πρόοδο της ιατρικής επιστήμης. Εάν από τις **6 Ιανουαρίου** μετρήσουμε 40 ημέρες, φθάνουμε στις **15 Φεβρουαρίου** η οποία σύμφωνα με τον υπολογισμό της εποχής εκείνης ήταν βράδυ της **14^{ης} Φεβρουαρίου**, αφού μετά τη δύση του ήλιου έχουμε αλλαγή ημέρας, οπότε φθάνουμε στον εορτασμό των αρχαίων «Λουπερκάλιων» ή στο σημερινό εορτασμό της χριστιανικής εορτής του «άγιου Βαλεντίνου». Αυτή την ημέρα πίστευαν ότι και η Σεμίραμις παρουσιάστηκε δημόσια «καθαρισμένη» με το βρέφος Νεβρώδ στην αγκαλιά της και αυτή η εικόνα της **ΜΗΤΕΡΑΣ με το ΠΑΙΔΙ** στην αγκαλιά της εισχώρησε και επικράτησε και στον μετέπειτα χριστιανικό κόσμο, που τη βλέπουμε παντού με τη νέα μορφή της εικόνας της λεγόμενης «Παναγίας της φρεβοκρατούσας».

❖ **ΑΚΥΛΑΣ και ΠΡΙΣΚΙΛΛΑ** Η Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία θεωρεί τον «άγιο Βαλεντίνο» ότι ανήκει στη Δυτική Καθολική Εκκλησία, και δεν του αποδίδει ιδιαίτερη τιμή, καθόσον δεν δέχεται τη συγκεκριμένη εορτή. Αντίθετα προσπαθεί με κάθε τρόπο να αποσυνδεθεί από τη λατρεία του κόσμου προς τον Δυτικό άγιο προστάτη των ερωτευμένων και στη θέση του να «βρεθεί» κάποιος άλλος Ανατολικός άγιος «προστάτης» των ερωτευμένων. Ο πρώην Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος Χριστόδουλος από το ραδιοφωνικό σταθμό της Εκκλησίας της Ελλάδος είχε προτείνει τον Φεβρουάριο του έτους 2000 στη θέση του Δυτικού αγίου Βαλεντίνου να εορτάζεται στις 13 Φεβρουαρίου το ζευγάρι **Ακύλας και Πρίσκιλλα**, οι οποίοι κατά την Ορθόδοξη θεολογία θεωρούνται επίσης προστάτες των ερωτευμένων. Ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα ήταν ένα ζευγάρι που κατέφυγε στην Κόρινθο όταν έγιναν διωγμοί κατά των Ιουδαίων. Εκεί γνώρισαν τον απόστολο Παύλο, του οποίου έγιναν μαθητές. Είχαν μαρτυρικό θάνατο και η Ορθόδοξη Εκκλησία τιμά τη μνήμη τους στις 13 Φεβρουαρίου, για το λόγο αυτό ο πρώην Αρχιεπίσκοπος είχε κάνει την προτροπή τα ζευγάρια να εορτάζουν την αγάπη τους την ημερομηνία αυτή και όχι στις 14 Φεβρουαρίου.

❖ **ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ ή ΑΧΜΕΤ** Υπάρχει όμως στην Ορθόδοξη Ανατολική Εκκλησία ένας άλλος άγιος, προστάτης των ερωτευμένων, ο οποίος όχι μόνο δεν είναι δημοφιλής, αλλά σε πολλούς είναι και τελείως άγνωστος. Είναι ένας πρώην Μουσουλμάνος, που ονομάζεται

Αχμέτ, είναι επίσημος άγιος στην Ορθόδοξη Εκκλησία και σύμφωνα με το μαρτυρολόγιο αγίου Νικόδημου εορτάζεται στις **3 Μαΐου**. Πρόκειται για μια άγνωστη «**ιστορία αγάπης**» ενός Τούρκου Μουσουλμάνου, δημόσιου υπαλλήλου που ονομαζόταν Αχμέτ Κάλφα και που αγάπησε παράφορα μια Χριστιανή, για χάρη της οποίας ασπάστηκε το Χριστιανισμό και αργότερα μαρτύρησε για την πίστη του, στις **24 Δεκεμβρίου 1682**. Όταν αργότερα ανακηρύχθηκε «άγιος» από την Ορθόδοξη Εκκλησία, για να μη συμπέσει ο εορτασμός του με τα Χριστούγεννα μεταφέρθηκε στις 3 Μαΐου, ημερομηνία κατά την οποία οι «ερωτευμένοι» βρίσκουν ακόμα μια ευκαιρία για να ανταλλάσσουν δώρα, όπως ακριβώς γίνεται και στις 14 Φεβρουαρίου.

Η παράδοση αναφέρει ότι ο Αχμέτ ήταν γραφέας σε κρατική υπηρεσία. Στο σπίτι του είχε μια χριστιανή οικιακή βοηθό, χωρίς να αναφέρεται το όνομά της, την οποία ερωτεύθηκε παράφορα. Δεν την εμπόδιζε να πηγαίνει στην Εκκλησία ειδικά στις επίσημες ημέρες. Όταν επέστρεφε από την Εκκλησία, ο Αχμέτ αισθανόταν μια υπέροχη μυρωδιά να βγαίνει από το στόμα της και όταν την ρώτησε «τι έτρωγε και έβγαине από μέσα της αυτή η μυρωδιά», αυτή απάντησε ότι τρώει «αντίδωρο» και πίνει «αγιασμό». Ακούγοντας αυτό ο Αχμέτ, άφησε μήνυμα στον εφημέριο της Εκκλησίας να παρευρεθεί και αυτός, όταν θα λειτουργούσε ο Πατριάρχης. **Όταν ήρθε η ημέρα αυτή και πήγε στην Εκκλησία, έγινε μάρτυρας ενός θαύματος:** Όταν ευλογούσε ο Πατριάρχης τους συγκεντρωμένους, έβγαιναν από το κεφάλι του και τα δάχτυλά του ακτίνες, οι οποίες έπεφταν στα κεφάλια όλων των χριστιανών, εκτός του ιδίου. Μετά το γεγονός αυτό, πιστεύει και βαπτίζεται χριστιανός και για ένα διάστημα μένει κρυφός χριστιανός. Σε κάποια συγκέντρωση των επισήμων του Οθωμανικού Κράτους, γινόταν λογομαχία για το «**ποιος είναι μεγαλύτερος**». Όταν ρώτησαν και τον Αχμέτ, αυτός με θάρρος και με δύναμη απάντησε ότι «**πάνω απ' όλα είναι η πίστη των Χριστιανών**». Για την παρρησία του αυτή, καταδικάστηκε σε θάνατο και αποκεφαλίστηκε. Αυτά αναφέρει ο θρύλος!!!

❖ **Ο άγιος YAKINΘΟΣ** Μέσα στο πάνθεον των αγίων της Ορθόδοξίας, υπάρχει ακόμα ένας προστάτης των ερωτευμένων. Ονομάζεται **Yάκινθος** και η μνήμη του τιμάται στις **3 Ιουλίου**. Κατά πολλούς, ο «άγιος» αυτός ταιριάζει περισσότερο στα Ελληνικά δεδομένα, παρά

ο Δυτικός Βαλεντίνος. Σύμφωνα με τη μυθολογία ο Υάκινθος, ήταν νέος και πολύ όμορφος, αλλά τον σκότωσε ο Ζέφυρος, για να μη μπλεχτεί στα δίχτυα του Απόλλωνα, τον οποίο θαύμαζε υπερβολικά.

Ο άγιος Υάκινθος, υπηρετούσε ως θαλαμηπόλος στο παλάτι του αυτοκράτορα Τραϊανού. Ήταν αφοσιωμένος στη χριστιανική πίστη και το έτος 98 μ.Χ. μαρτύρησε για την πίστη του. Η λατρεία του αγίου Υάκινθου «ξεκινάει» από τα **Ανώγεια της Κρήτης** και σιγά-σιγά απλώνεται σε ολόκληρη την Ελλάδα. **Είναι ο άγιος του έρωτα, των αγνών συναισθημάτων, της δημιουργίας και της έμπνευσης.** Το έτος 1998 ολοκληρώθηκε και έγινε λειτουργικός ένας μικρός λιτός ναός που κτίστηκε επάνω στον Ψηλορείτη και αφιερώθηκε στον «άγιο Υάκινθο». Λίγα μέτρα μακριά από το ναό, επάνω σε ένα βράχο είναι χαραγμένος ο εξής στίχος: *«Πάντα με πιάνει ο Έρωτας, όσο πολύ κι αν τρέχω, γιατί είναι εκείνος φτερωτός και εγώ φτερά δεν έχω».*

Ο Υάκινθος διαφέρει κατά πολύ από τον Βαλεντίνο, κυρίως στον τρόπο που ο καθένας θέλει να τον τιμούν. Ο Υάκινθος θεωρείται ότι είναι διακριτικός και ότι «μιλάει» στην ψυχή του ανθρώπου, τον εμπνέει, τον ενθαρρύνει, τον κάνει να τραγουδά, να εκφράζει με ποιήση τον εσωτερικό του κόσμο και να εξωτερικεύει τις ευαισθησίες του.

Ο Υάκινθος, στην προ Χριστού περίοδο, ως θεότητα, εορταζόταν από τους αρχαίους Έλληνες. Η λατρεία του ήταν πολύ διαδεδομένη σε ένα χωριό, που βρίσκεται έξω από το Ηράκλειο, την **Τύλισο**. Εόρταζαν το θάνατό του, αλλά και την ανάστασή του, ως θεότητα της βλάστησης, γι' αυτό υπήρχαν εορταστικές λατρευτικές εκδηλώσεις που τις ονόμαζαν **«Υακίνθεια»**, τα οποία το 1998 αναβίωσαν και πάλι στην Κρήτη, όπου κάθε χρόνο, το μήνα Ιούλιο, εορτάζεται κάτω από τη μορφή διαφόρων «πολιτιστικών» πλέον εκδηλώσεων.

❖ **Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ** Στη Δυτική Καθολική Εκκλησία το όνομα «Βαλεντίνος», δεν αποδίδεται μόνο στο ιερέα και μάρτυρα που θανατώθηκε από τον Κλαύδιο τον Β' το έτος 270 μ.Χ., αλλά και στον επίσκοπο του Τέρνι, ο οποίος επίσης μαρτύρησε στη Ρώμη. Αργότερα τα λείψανά του μεταφέρθηκαν στην επισκοπή του, την Τέρνι και καθιερώθηκε να εορτάζεται και αυτός στις 14 Φεβρουαρίου, μαζί με τον άλλο συνονόματό του άγιο. Η ημερομηνία αυτή καθιερώθηκε σαν εορτή των ερωτευμένων, χωρίς να υπάρχει

κάποιος εξαιρετικός λόγος από τη ζωή των δύο αγίων «Βαλεντίνων». Πιθανολογείται ότι η επιλογή της ημέρας αυτής προέρχεται από την αρχαία πεποίθηση ότι τα πουλιά ζευγαρώνουν κατά την περίοδο αυτή και επειδή στις 15 Φεβρουαρίου ήδη εορταζόταν από τους Ρωμαίους η εορτή της γονιμότητας, τα Λουπερκάλια.

Κατά μία σοβαρή εκδοχή, που υποστηρίζεται κυρίως από λαογράφους, η 14^η Φεβρουαρίου, ως ημέρα εορτασμού του αγίου Βαλεντίνου **πρωτοεμφανίστηκε στην Αγγλία τον 14^ο αιώνα**. Εκείνη την ημέρα ο λαός, που κυριαρχείτο από ειδωλολατρικά ήθη και έθιμα, εόρταζε το **ζευγάρι των πουλιών**. Οι άγαμοι άνδρες που κληρώνονταν (εδώ δεν έμπαιναν σε κλήρο οι γυναίκες, όπως γινόταν στα αρχαία Λουπερκάλια), παραδίδονταν σε νεαρές γυναίκες και αυτοί όφειλαν να εκτελούν όλες τις υποχρεώσεις που τους επέβαλαν εκείνες, όπως για παράδειγμα να τις κάνουν δώρα ή να τις χορεύουν, ενώ το κελάδισμα των πουλιών συνόδευε τα ερωτικά γλυκόλογα και τραγούδια.

Ένας λαογράφος της εποχής εκείνης συνδέει την ημέρα του αγίου Βαλεντίνου με ένα άλλο έθιμο που συνηθιζόταν στη Λωραίνη στην τελευταία ημέρα του καρναβαλιού, που ήταν ημέρα ανανέωσης και προσμονής της άνοιξης και οι ερωτευμένοι άφηναν ελεύθερα τα ερωτικά τους ένστικτα και δεν υπήρχε κανένας ηθικός φραγμός.

Κάθε χρόνο, στην εορτή του αγίου Βαλεντίνου, παρά τις αντιρρήσεις της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, οι νεαρές γυναίκες που τους χαμογελούσε η τύχη, όταν γινόταν η κλήρωση με τους άγαμους άνδρες, μπορούσαν να αμαρτήσουν με τον εφήμερο «βαλεντίνο» τους, χωρίς ο σύζυγος να μπορεί να φέρει αντίρρηση. Σε όλη τη διάρκεια του Μεσαίωνα η Δυτική Εκκλησία προσπάθησε να κάνει σεβαστή την ιερότητα του γάμου, ηθικοποιώντας τα έθιμα και πολεμώντας δοξασίες και προκαταλήψεις που προέρχονταν από την αρχαιότητα. Την καθημερινή ζωή του ζευγαριού σηματοδοτούσαν η έκκληση της Εκκλησίας για σεξουαλική εγκράτεια και ένας άγραφος κώδικας παραδόσεων και απαγορεύσεων που έπρεπε να τηρούν, ενώ ακόμα και η τοπική κοινότητα επαγρυπνούσε για την τιμωρία αυτών που είχαν παρεκτραπεί.

Αυτή όμως η ομπρέλα των καθηκόντων που τους κάλυπτε, άφηνε κάποια περιθώρια για μερικές «απελευθερωμένες» εορτές, όπου οι

νέοι μπορούσαν να «ξεδώσουν» και αυτές οι εορτές συνήθως είχαν τριπλή μορφή: Καρναβάλι, Πρωτομαγιά και εορτή αγίου Βαλεντίνου.

Μέσα στην πάροδο των αιώνων, ο εορτασμός του αγίου Βαλεντίνου, ως ημέρα των ερωτευμένων, έλαβε διάφορες μορφές και εξελίχθηκε. **Το έθιμο δεν αφορούσε πλέον μόνο τις νέες και ελεύθερες κοπέλες, αλλά και τις παντρεμένες, κάτι που εφάρμοζαν και στις εορταστικές εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς.** Όλες οι παντρεμένες γυναίκες, που συμμετείχαν στον εορτασμό, είχαν ομαδικό πνεύμα. Μαζί με τις ανύπαντρες νέες, είχαν γίνει «ένα» και στριφογύριζαν στους χορούς παίρνοντας θάρρος από τα άσεμνα τραγούδια των τροβαδούρων. Μακριά από τη συζυγική κηδεμονία και εποπτεία, μπορούσαν πλέον ελεύθερα να διασκεδάσουν, να χορέψουν ξέφρενα, να φλυαρήσουν και να κάνουν το κέφι τους, όπως αυτές νόμιζαν. Υπήρχαν περιπτώσεις, που ενώ υπόσχονταν στο συνοδό τους μόνο ένα φιλί, συχνά διέθεταν χωρίς κανένα ενδοιασμό το σώμα τους για να εκδικηθούν την κακή μεταχείριση που είχαν στο σπίτι τους, οι μεν ανύπαντρες νέες για να εξοργίσουν τους γονείς τους, οι δε παντρεμένες για να γελοιοποιήσουν τον ηλικιωμένο ζηλιάρη σύζυγό τους. Η εορτή του αγίου Βαλεντίνου, ως εορτή του έρωτα, επέτρεπε στις παντρεμένες γυναίκες **να ξαναζήσουν** τα νιάτα τους μέσα από τις εορταστικές εκδηλώσεις, **να ανανεώσουν** την εκλογή του μνηστήρα τους και **να εξορκίσουν** τη ζήλια του συζύγου τους.

Μέσα σε αυτό τον ηθικό ξεπεσμό, ο επίσκοπος της Σαβοΐας το έτος **1626 μ.Χ** καταδίκασε αυστηρά το έθιμο του εορταστικών εκδηλώσεων κατά την ημέρα του αγίου Βαλεντίνου, θεωρώντας ότι είναι απαράδεκτος και επικίνδυνος αυτός ο ανήθικος συνεταιρισμός, όπου ένας άνδρας επιτρέπει ασυζητί (χωρίς καμιά αντίρρηση) στη γυναίκα του να συνομιλεί με τον «βαλεντίνο» που τη διάλεξε με κλήρο, με όλα τα μετέπειτα επακόλουθα.

Παρ' όλα αυτά όμως η φήμη του αγίου Βαλεντίνου, ως προστάτη των ερωτευμένων, άρχισε να επεκτείνεται ταχύτατα σε όλη σχεδόν τη **Δυτική Ευρώπη** και από τον Μεσαίωνα άρχισε να εορτάζεται επίσημα πλέον στην **Αγγλία** και τη **Γαλλία**. Ήταν η ημέρα που οι νεαροί προσπαθούσαν να βρουν το ταίρι τους και να φανερώσουν τα αισθήματα της αγάπης τους προς τη γυναίκα της προτίμησής τους. Αναφέρεται ότι ο Δούκας της Ορλεάνης Κάρολος, ακολουθώντας την

παράδοση του αγίου, το έτος **1415 μ.Χ.** έστειλε στην αγαπημένη του την πρώτη **«κάρτα του Βαλεντίνου»** από τη φυλακή όπου ήταν κλεισμένος. Το έθιμο με την αποστολή «κάρτα αγάπης» καθιερώθηκε πλέον και αποτελούσε απαραίτητη εκδήλωση αγάπης κατά τη ημέρα του Βαλεντίνου. Η αρχή της, η γέννηση της ιδέας της κάρτας ξεκινάει από τον Βαλεντίνο, που μέσα από τη φυλακή, μία ημέρα πριν την εκτέλεσή του, έστειλε το αποχαιρετιστήριο γράμμα στην αγαπημένη του με τη φράση **«ΜΕ ΑΓΑΠΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ ΣΟΥ»**. Αργότερα, ο εορτασμός επεκτάθηκε στο Νέο Κόσμο και από το 19^ο αιώνα κυρίως πήρε τη μορφή του εμπορικού χαρακτήρα. Το έθιμο αυτό, σιγά - σιγά επεκτάθηκε και στην Αμερική. Στην Ιαπωνία το έθιμο θέλει τις γυναίκες να προσφέρουν δώρα στους άνδρες της ζωής τους, είτε είναι εραστές, είτε είναι απλοί φίλοι, οι οποίοι οφείλουν μέσα σε ένα μήνα το αργότερο να κάνουν ανταπόδοση.

Η μεταρρύθμιση της καθολικής Εκκλησίας τον **17^ο αιώνα**, δεν μπορούσε να επιτρέψει την παρότρυνση στη μοιχεία, κάτω από το ανεκτικό και κυρίως αδιάφορο βλέμμα του συζύγου, γι' αυτό προσπάθησε να εξυψώσει την ιερότητα του γάμου καταδικάζοντας την παλλακεία και τις παράνομες σχέσεις. Στους επόμενους δύο αιώνες ο εορτασμός του αγίου Βαλεντίνου έχασε το διφορούμενο συμβολισμό του και κατά τη διάρκεια του **18^{ου} αιώνα** και κυρίως του **19^{ου} αιώνα** έγινε σιγά - σιγά ένα πολιτισμένο παιχνίδι, που βασιζόταν στο προγαμιαίο φλερτ, ώστε η νέα κοπέλα να μπορεί να διαλέξει τον υποψήφιο σύζυγό της. Αυτονόητο είναι ότι το παλιό έθιμο, δεν καταργήθηκε ξαφνικά και από παντού, αλλά διατηρήθηκε σε διάφορους τόπους και για μεγάλο χρονικό διάστημα, όπου σύμφωνα με τα τότε κοινωνικά δεδομένα οι κυρίες είχαν και έναν επίσημο εραστή.

Στον **20^ο αιώνα** το έθιμο του αγίου Βαλεντίνου μετατράπηκε σε εξύμνηση του έρωτα και όλων των ερωτευμένων, όπως το ίδιο εξακολούθησε να συμβαίνει και στον **21^ο αιώνα** που βρισκόμαστε, με κύριο χαρακτηριστικό την υπερβολικά μεγάλη εμπορευματοποίησή του. Υπολογίζεται ότι κάθε χρόνο, στην εορτή του αγίου Βαλεντίνου, τα κέρδη των εμπόρων, με την πρωτιά να την κατέχουν οι ανθοπώλες, είναι τεράστια ακόμα και σε περίοδο κρίσης.

❖ **ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΣΗΜΕΡΑ:** Η ημέρα των ερωτευμένων έχει πλέον καθιερωθεί στη συνείδηση των ανθρώπων και θεωρείται η πιο αγαπητή. Πολλοί είναι εκείνοι που τη θεωρούν εφάμιλλη με τις άλλες μεγάλες εορτές του χριστιανισμού. Ίσως είναι η ημέρα που έχει τους περισσότερους «προστάτες» αγίους από κάθε άλλη περίπτωση, είναι η ημέρα που την διεκδικούν συνολικά 5 άγιοι της Καθολικής και της Ορθοδόξου Εκκλησίας: Οι **δύο Βαλεντίνοι** της Δυτικής Εκκλησίας (ο κληρικός και ο επίσκοπος), ο **Αχμέτ**, ο **Υάκινθος** και το ζεύγος **Ακύλα - Πρίσκιλλα** της Ανατολικής Εκκλησίας. Πιθανόν να υπάρχουν και άλλοι «άγιοι», προστάτες των ερωτευμένων, λιγότερο γνωστοί ή που να ανήκουν μέσα στις δοξασίες και στο λατρευτικό χαρακτήρα της κάθε τοπικής κοινωνίας.

Κατά τη διάρκεια της ιστορίας, αν και φαινομενικά πάρθηκαν αποφάσεις με σκοπό να καταργηθούν οι παγανιστικές πρακτικές και οι ειδωλολατρικοί τρόποι σκέψης, το ποθητό αποτέλεσμα για την Εκκλησία, ποτέ δεν ήρθε. Όταν αναφερόμαστε «εκκλησία» εννοούμε όλα τα δόγματα της Χριστιανοσύνης, συμπεριλαμβανομένου και του Διαμαρτυρομένου δόγματος που στην επίσημη θεολογία του έχει απορρίψει τις αρχαίες ειδωλολατρικές επιδράσεις. Ο απλός λαός, αυτό που «αυθόρμητα» δέχτηκε και υιοθέτησε ήταν μόνο **η αλλαγή στα ονόματα των εορτών**, αλλά όχι **η αλλαγή του τρόπου συμμετοχής σε αυτές**. Πιο απλά ο λαός θέλει την εορτή του αγίου Βαλεντίνου για να «ξαναβιώσει», για να «ξαναζήσει» μια νέα ζωή. Σε καμιά περίπτωση, ακόμα και στη σημερινή εποχή που ζούμε τον «εμπορικό Βαλεντίνο», δεν μπορούμε να παραβλέπουμε την ειδωλολατρική προέλευση της εορτής, ούτε μπορούμε να τη θεωρήσουμε σαν μια **αθώα ημέρα**, που απλά εορτάζεται η αγάπη, **γιατί εορτάζεται κυρίως με τη διαστρεβλωμένη μορφή της** και δεν έχει καμιά απόλυτως σχέση με την αγάπη που φανερώνει την ομορφιά και την ενέργεια του Θεού στη ζωή μας.

❖ Μέσα στη Βίβλο το πιο μικρό εδάφιο είναι η φράση «**ο Θεός είναι ΑΓΑΠΗ**» (Α' Ιωάννου 4:8), ο Θεός είναι η τέλεια μορφή και έκφραση της αγάπης, μια αγάπης ειλικρινούς και άδολης, μιας αγάπης που ο άλλος βάζει την ψυχή του υπέρ του άλλου. Ο ίδιος ο Θεός έδειξε έμπρακτα τη δική Του αγάπη προς τον απειθούοντα και αποστατημένο άνθρωπο με το να θυσιάσει το μονογενή Υιό Του: «**Διότι τόσον**

ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απόλεσθή πας ο πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον» (Ιωάννης 3:16). Μιλώντας ο απόστολος Παύλος για την αγάπη στην επιστολή Α' Κορινθίους, αφιερώνει ολόκληρο το ΙΓ/13 κεφάλαιο και εκεί δείχνει την ανωτερότητα της αγάπης του Θεού από την ανθρώπινη αγάπη: «**Η αγάπη μακροθυμεί, αγαθοποιεί, η αγάπη δεν φθονεί, η αγάπη δεν αυθαδιάζει, δεν επταίρεται, δεν ασχημονεί, δεν ζητεί τα εαυτής, δεν παροξύνεται, δεν διαλογίζεται το κακόν, δεν χαίρει εις την αδικίαν, συγχαίρει δε εις την αλήθειαν, πάντα ανέχεται, πάντα πιστεύει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει, η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει...**» (βλ. Α' Κορινθίους ΙΓ/13:4-8).

Ο Θεός έχει ευλογήσει τα δεσμά του γάμου, μέσα στα οποία προσφέρεται η ολοκληρωμένη τέλεια έκφραση της αγάπης μεταξύ των δύο ατόμων. Μέσα στην παγκόσμια ιστορία, από τη δημιουργία του σύμπαντος, μέχρι και την καταστροφή ουρανού και γης και τη δημιουργία νέου ουρανού και νέας γης, βλέπουμε το Θεό να ενεργεί με ένα γάμο, σε τρεις περιπτώσεις: **(1)** Στην αρχή της δημιουργίας, ξεκίνησε η ζωή επάνω στη Γη με ένα γάμο, του Αδάμ και της Εύας, τον οποίον ευλόγησε ο ίδιος ο Θεός μέσα στον Κήπο της Εδέμ. **(2)** Ο Ιησούς Χριστός ξεκίνησε την επίγεια διακονία Του, παρευρισκόμενος στην Κανά της Γαλιλαίας σε ένα γάμο, όπου εκεί έκανε και το πρώτο Του θαύμα. **(3)** Στον ουρανό, όταν θα γίνει η αρπαγή της εκκλησίας, θα γίνει ένας άλλος ένδοξος γάμος από τον οποίο θα ξεκινήσει μια νέα ουράνια πορεία για τους αγίους του Κυρίου, θα είναι ο γάμος του Νυμφίου Ιησού με την εκλεκτή Του Νύμφη εκκλησία, για το λόγο αυτό ο Κύριος θέλει ο λαός Του εδώ στη γη να επιδιώκει την πνευματική καθαρότητα και αγιότητα, μέσα στην οποία υπάρχει η αληθινή αγάπη και να μη συμμετέχει σε διαστρεβλωμένες μορφές αγάπης, όπως ο αμαρτωλός άνθρωπος έχει καθιερώσει με τις διάφορες εορτές.

Ο απόστολος Παύλος στην προς Εφεσίους επιστολή παρουσιάζει τη σχέση που πρέπει να υπάρχει ανάμεσα στον άνδρα και τη γυναίκα, μία σχέση μέσα από την οποία αντανακλά η σχέση του Ιησού με την εκκλησία Του: «**Οι άνδρες, αγαπάτε τας γυναίκας σας, καθώς και ο Χριστός ηγάπησε την εκκλησίαν και παρέδωκεν τον εαυτόν Του υπέρ αυτής, διά να αγιάση αυτήν, καθάρισας με το λουτρόν του ύδατος διά του λόγου, διά να παραστήση αυτήν εις εαυτόν ένδοξον εκκλησίαν, μη**

έχουσιν κηλίδα ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων, αλλά διά να είναι αγία και άμωμος...» Προσέξτε τι αναφέρει στη συνέχεια για τους άνδρες, πως οφείλουν να αγαπούν τις γυναίκες τους: «Ούτω χρεωστούσιν οι άνδρες να αγαπώσι τας εαυτών γυναίκας ως τα εαυτών σώματα. Όστις αγαπά την εαυτού γυναίκα εαυτόν αγαπά· διότι ουδείς εμίσησέ ποτέ την εαυτού σάρκα, αλλ' εκτρέφει και περιθάλλει αυτήν, καθώς και ο Κύριος την εκκλησίαν· επειδή μέλη είμεθα του σώματος αυτού, εκ της σαρκός αυτού και εκ των οστέων αυτού. Διά τούτο θέλει αφήσει ο άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και θέλει προσκολληθή εις την γυναίκα αυτού, και θέλουσιν είσθαι οι δύο εις σάρκα μίαν» (Εφεσίους Ε/5:25-31).

Μέσα στη μεγάλη πληθώρα των ψεύτικων και απατηλών απολαύσεων, που ο άνθρωπος έχει εισαγάγει με το πρόσχημα της εξύψωσης της αγάπης, η προτροπή της Βίβλου είναι δύο λέξεις με διαφορετικό περιεχόμενο η κάθε μία: «**ΣΥΜΜΟΡΦΩΣΗ** και **ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ**». Όχι στη συμμόρφωση με το σύστημα του κόσμου, αλλά στη μεταμόρφωση σύμφωνα με το θέλημα του Ιησού Χριστού στη ζωή μας: «...Μη **ΣΥΜμορφώνεσθε** με τον αιώνα τούτον, αλλά **ΜΕΤΑμορφώνεσθε** διά της ανακαινίσεως του νοός σας, ώστε να δοκιμάζετε τι είναι το θέλημα του Θεού, το αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον» (βλ. Ρωμαίους ΙΒ/12:1-2).

«Συμμόρφωση» σημαίνει ότι παίρνω την ίδια μορφή με κάτι, ταυτίζομαι με αυτό και ο Κύριος Ιησούς δεν θέλει να ταυτιζόμαστε και να γινόμαστε «ένα» με το σύστημα του κόσμου. Αντίθετα θέλει να γινόμαστε «σύμμορφοι» της δικής Του εικόνας και της δικής Του δόξας. Για να γίνεται αυτό στην καθημερινή μας ζωή, θα πρέπει να απορρίψουμε από τη ζωή μας την αμαρτία, να απορρίψουμε «**παν βάρος και την ευκόλως εμπεριπλέκουσαν ημάς αμαρτίαν, και ας τρέχωμεν μεθ' υπομονής τον προκείμενον εις ημάς αγώνα**» (Εβραίους ΙΒ/12:1).

Θα ρωτήσει κάποιος αθώα: «Τι κακό υπάρχει στο να εκφράσω την αγάπη μου και τα αισθήματά μου στα πρόσωπα που αγαπώ με κάποιον ιδιαίτερο τρόπο την ημέρα του Βαλεντίνου;» Το να εκφράζει κάποιος την ειλικρινή και καθαρή αγάπη του, ποτέ δεν είναι κακό, οποιαδήποτε ημέρα και να είναι αυτή, αλλά ο άνθρωπος που έχει κάνει κύριο της ζωής του τον Ιησού και Του έχει δώσει το τιμόνι της καρδιάς της, δεν έχει ανάγκη κάποια ειδική ημέρα για να εκφράζει τα αισθή-

ματα της αγάπης Του, αλλά αυτό το κάνει σε καθημερινή βάση, δεν έχει ανάγκη να συμμορφώνεται με το σύστημα του κόσμου, που τον οδηγεί έξω από το θέλημα του Θεού, γιατί είναι αδύνατο το φως να έχει επικοινωνία με το σκοτάδι, δεν μπορεί το «ΦΩΣ της αλήθειας» του Λόγου Θεού να επικοινωνεί με το «ΣΚΟΤΑΔΙ της πλάνης» που υπάρχει στο κόσμο:

«Διότι ποιά συμμετοχήν έχει η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ με την ΑΝΟΜΙΑΝ; Ποιά δε κοινωνίαν το ΦΩΣ προς το ΣΚΟΤΟΣ; Τίνα δε συμφωνίαν ο ΧΡΙΣΤΟΣ με τον ΒΕΛΙΑΛ; Ή ποιά μερίδα (έχει) ο ΠΙΣΤΟΣ με τον ΑΠΙΣΤΟΝ; Ποιά δε συμβίβασιν ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ με τα ΕΙΔΩΛΑ; Διότι σεις είσθε ναός Θεού ζώντος, καθώς είπεν ο Θεός ότι θέλω κατοικεί εν αυτοίς και περιπατεί, και θέλω είσθαι Θεός αυτών, και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαός μου. Διά τούτο. **ΕΞΕΛΘΕΤΕ εκ μέσου αυτών και ΑΠΟΧΩΡΙΣΘΗΤΕ**, λέγει Κύριος, και μη εγγίσητε ακάθαρτον, και εγώ θέλω σας δεχθή» (Β' Κορινθίους ζ'/6:14-17).

Ας εξέλθουμε λοιπόν από το σύστημα της αμαρτίας και ας αποχωριστούμε οριστικά από αυτό, δεν είναι η δική μας θέση σε αυτό, δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να συνυπάρχουν το «φως» με το «σκοτάδι».

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ: «ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ»

Γεννήθηκε στο χωριό **Σελινούντας** (Κρόκοβα) του Αιγίου. Από μικρός αγαπούσε το Θεό και πήγαινε τακτικά στην εκκλησία και στο κατηχητικό σχολείο. Ο πατέρας του ήταν ψάλης, αλλά τον έχασε όταν ήταν σε ηλικία εννέα (9) ετών και πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια, καθόσον η μητέρα του, χήρα με έξι (6) ανήλικα παιδιά, οικονομικά τα έβγαζε πολύ δύσκολα. Όταν ήταν σε ηλικία 14 ετών και βρισκόταν στη Β΄ τάξη Γυμνασίου, η Μητρόπολη Αιγιαλείας δώρισε στους μαθητές από μία Καινή Διαθήκη σε μετάφραση 4 καθηγητών Πανεπιστημίου (έκδοση «ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ») και για πρώτη φορά διάβασε ολόκληρη την Καινή Διαθήκη και μάλιστα δύο φορές. Διάβαζε και έβλεπε πόσο απλά και όμορφα παρουσιάζονται οι αιώνιες αλήθειες του Λόγου του Θεού και πόσο απλό είναι ο κάθε άνθρωπος να έχει προσωπική σχέση με τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Στις απορίες που είχε, απαντήσεις δεν έπαιρνε από κανέναν. Όλοι του απαντούσαν συγκεχυμένα.

Χαρακτηριστικά, θυμάται την ανάλυση που τους έκανε ο καθηγητής της Θεολογίας για την προς Εβραίους επιστολή, σύμφωνα με την οποία καταργείται η **ειδική ιεροσύνη** της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης, καταργείται πλέον μεσιτικός ρόλος των ιερέων και θεσπίζεται η **γενική ιεροσύνη** όλων πιστών της περιόδου της Καινής Διαθήκης με μοναδικό αρχιερέα και μεσίτη τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Αυτό δεν μπορούσε να το καταλάβει. Ρωτούσε ιερωμένους και θεολόγους «γιατί στους πρώτους αποστολικούς χρόνους δεν υπήρχε ειδική τάξη ιερέων και γιατί σήμερα υπάρχει;» αλλά παντού υπήρχε άγνοια. Ρωτούσε «γιατί ο Ιησούς ήταν πάντοτε απλός, χωρίς χρυσαφικά και στολίδια επάνω Του και γιατί πήγαινε με ένα απλό γαϊδουράκι, ενώ οι σημερινοί θρησκευτικοί ηγέτες είναι γεμάτοι με πανάκριβα χρυσαφικά επάνω τους και χρησιμοποιούν πολυτελείς λιμουζίνες;» αλλά απάντηση καμιά. Σε σχετική ερώτηση που έκανε σε κάποιον Αρχιμανδρίτη από την Κρήτη, η απάντηση ήταν ότι «εμείς γενικά χρησιμοποιούμε λιμουζίνες παλαιού τύπου». Ρωτούσε για θέματα πίστης, σωτηρίας, δικαίωσης, κλπ, αλλά η απάντηση πολλές φορές ήταν στερεότυπη: **«Πήγαινε στην εκκλησία, άναψε κανένα κεράκι, φίλησε το χέρι του παπά για ευλογία...και λοιπά, και λοιπά»**. Εκείνο που πολύ τον στενοχωρούσε ήταν, όταν του έλεγαν **«Πίστευε και μη ερεύνα»**.

Μετά από όλα αυτά και ενώ βρισκόταν στην Στ΄ τάξη του Γυμνασίου (το Γυμνάσιο ήταν εξατάξιο), πήρε την απόφαση να μην ξαναπάει στο κατηχητικό, αφού λύση στις απορίες του δεν είχε και αποφάσισε να ερευνήσει μόνος του για να βρει την ΑΛΗΘΕΙΑ, αφού οι άνθρωποι μη έχοντες οι ίδιοι την «αλήθεια», δεν μπορούσαν να τον οδηγήσουν σ' αυτήν. Είχε μέσα του την έντονη επιθυμία να έχει μια ζωντανή και προσωπική σχέση με τον Ιησού, αλλά ο Διάβολος, τον παρέσυρε και ασχολήθηκε με άλλα πράγματα, που δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς του.

Το Σεπτέμβριο του 1975 έρχεται στην Αθήνα για να φοιτήσει στο Πολιτι-

κό Τμήμα της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών (Δημόσιο Δίκαιο και Πολιτικών Επιστημών). Η επιθυμία στην καρδιά του για να γνωρίσει την αλήθεια συνέχιζε να καίει, αλλά ο εχθρός της ψυχής, του παρουσίασε άλλα ενδιαφέροντα, όπως πολιτική, διασκέδαση, κλπ, τα οποία όχι μόνο δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς του, αλλά αυτό συνέχεια μεγάλωνε. Για ένα χρόνο ασχολήθηκε ιδιαίτερα με την πολιτική, έχοντας ενταχθεί σε κάποιο πολιτικό φορέα. Όταν πήγαινε σε διάφορες πολιτικές συγκεντρώσεις, φώναζε, χειροκροτούσε και γενικά εκδηλωνόταν έντονα, έδειχνε πως αυτό τον γέμιζε, αλλά όταν επέστρεφε στο σπίτι, μέσα στο πνεύμα του υπήρχε μια ανεξήγητη θλίψη και μια μεγάλη απογοήτευση, με αποτέλεσμα να αναρωτιέται «Εάν πράγματι αυτός ήταν ο σκοπός της ζωής του; Και εάν αυτός είναι, τότε γιατί δεν τον ευχαριστεί τίποτα;». Στην κραυγή αυτή της καρδιάς του, ο ουρανός δεν έμεινε ασυγκίνητος, γιατί ο Ιησούς αποκαλύπτεται σε κάθε ειλικρινή καρδιά που Τον εκζητεί με απλότητα.

Το έτος 1976 και ενώ βρισκόταν στο Β΄ έτος των σπουδών του, εργαζόταν σε μια ιδιωτική επιχείρηση στην περιοχή Μεταμόρφωση Αττικής. Εκεί εργαζόταν και ένας νεαρός άνδρας, ονόματι Νίκος, που αγαπούσε το Θεό και η συμπεριφορά του και ο τρόπος του διέφερε όλων των άλλων. Κάποια ημέρα είχε μαζί του ένα άρθρο από μια ημερήσια εφημερίδα, που αναφερόταν στον Αντίχριστο. Το πήρε, το διάβασε και ένωσε τη μεγαλύτερη έκπληξη στη ζωή του. Δεν μπορούσε να καταλάβει πως, ενώ είχε διαβάσει πολλά χριστιανικά βιβλία, είχε διαβάσει την Καινή Διαθήκη και επί χρόνια πήγαινε στο κατηχητικό σχολείο, δεν γνώριζε τίποτα για τον «άνθρωπο της αμαρτίας», τον Αντίχριστο και τώρα μια πολιτική εφημερίδα να ασχολείται με το θέμα αυτό. Αυτό ήταν το κίνητρο για να αρχίσει να μελετά τη Βίβλο με ζήλο. **Όλα τα άλλα ενδιαφέροντά του παραμερίστηκαν.**

Μελετώντας συστηματικά για ένα εξάμηνο το Λόγο του Θεού άρχισαν τα πνευματικά του μάτια να ανοίγουν και να κατανοεί πράγματα για τα οποία πριν είχε απορίες και ερωτηματικά. Η ζωή του άρχισε να αποκτά νόημα και σκοπό. Κατάλαβε πλέον, **γιατί υπάρχει, γιατί ο Ιησούς σταυρώθηκε, γιατί ο κόσμος βρίσκεται μακριά από το Θεό, τι πρέπει να πιστεύει και να ακολουθεί, πώς να σωθεί από τις αμαρτίες του και τι ήθελε από αυτόν ο Ιησούς. Γνώριζε πολλά ΓΙΑ τον Ιησού Χριστό, αλλά ακόμα του έλειπε το πιο σημαντικό, δεν είχε γνωρίσει προσωπικά ΤΟΝ ΙΔΙΟ τον Ιησού. Ήξερε με το νου ποια είναι η αλήθεια, αλλά με την καρδιά δεν είχε γνωρίσει Αυτόν που είναι η Αλήθεια.** Αυτό συνέβηκε τον **Απρίλιο του 1977**, κάποιο πρωϊνό που δεν εργαζόταν και ήταν μόνος σπίτι. Καθώς μελετούσε το Λόγο του Θεού, ένωσε την επιθυμία να αφιερώσει τη ζωή του στον Ιησού και να αναλάβει Αυτός το τιμόνι της ζωής του. Γονάτισε και με απλά λόγια ζήτησε από τον Κύριο Ιησού να έρθει το Πνεύμα Του να κατοικήσει μέσα στην καρδιά του και να αναλάβει Αυτός τη ζωή του. Τότε, έγινε μάρτυρας μιας θαυμαστής εμπειρίας, κάτι σαν ουράνιο φως τον γέμιζε και η ζωή του σε δευτερόλεπτα άλλαξε ριζικά. Μια νέα πνευματική γέννηση έγινε εκείνη τη στιγμή, αναγεννήθηκε από το άγιο Πνεύμα του Θεού. ΠΙΝ ήταν ένας **χαμένος αμαρτω-**

λός με προορισμό την αιώνια καταδίκη, ΤΩΠΑ ήταν ένας **σωσμένος αμαρτωλός** με ουράνια κληρονομιά.

Μετά από αυτό το γεγονός που ήταν ορόσημο στη ζωή του, ενώθηκε με μια χριστιανική συνάθροιση για να λατρεύει τον Κύριο Ιησού μαζί με άλλους πνευματικούς αδελφούς, που είχαν και αυτοί την εμπειρία της αναγέννησης, εκπληρώνοντας έτσι το Λόγο Του, που μας προτρέπει «*Να μην αφήνουμε να συνερχόμαστε όλοι μαζί, καθώς είναι συνήθεια σε μερικούς*» (βλ. Εβραίους 10:25). Καθώς προχωρούσε στον πνευματικό δρόμο και αυξανόταν στην πίστη, εκζητούσε όλο και περισσότερο να του αποκαλύπτεται ο Λόγος του Θεού και να έχει μεγαλύτερη επίγνωση του προσώπου του Ιησού. Παρατήρησε ότι στη συντροφιά των πιστών που βρισκόταν, μερικές διδασκαλίες της Αγίας Γραφής δεν θίγονταν. Το **1978** ένωσε μεγάλη χαρά μέσα στο πνεύμα του, καθώς έμαθε ότι υπάρχουν πιστοί, που είχαν στη ζωή τους, εκτός της εμπειρίας της αναγέννησης και **την εμπειρία της Πεντηκοστής**, όπως αυτή αναφέρεται στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων (βλ. κεφ.2^ο) και κήρυτταν **θεία θεραπεία** από τις αρρώστιες, καθόσον τις αλήθειες αυτές τις διάβαζε μέσα στο Λόγο του Θεού και τις πίστευε από την αρχή της πίστης του. Έκτοτε ζητούσε ευκαιρία να βρεθεί με τους αδελφούς αυτούς, γεγονός που συνέβηκε για πρώτη φορά σε κάποια χριστιανική εκδήλωση το έτος **1979**, κατά την ημέρα της Πεντηκοστής.

Καθοριστικός παράγοντας για την παραπέρα χριστιανική του πορεία ήταν το γεγονός της θαυμαστής αποκάλυψης που του έκανε ο Κύριος Ιησούς για το «**ποιος είναι**» και να ακολουθεί την «*πρώτη ΠΑΣΩΝ των εντολών*», η οποία είναι «*Άκουε Ισραήλ. Κύριος ο Θεός ημών είναι “ΕΙΣ” Κύριος*» (βλ.Μάρκος 1Β/12:28-31). Γνώρισε ότι η εκκλησία Ιησού Χριστού είναι ο πνευματικός Ισραήλ και λατρεύει τον ΕΝΑ Θεό που υπάρχει, τον **Πατέρα**, μέσα στο πρόσωπο του **Υιού Του**, του Ιησού, στον οποίο κατοικεί όλο το πλήρωμα του **αγίου Πνεύματος** του Πατέρα σωματικά. Καθοριστικό ρόλο σε αυτό, είχε και ένας χρισμένος εργάτης του Ευαγγελίου, νεαρός τότε, που τον οδήγησε σε θαυμαστές αποκαλύψεις του Λόγου του Θεού, γεγονός που άλλαξε όλη του την πνευματική πορεία.

Το **1980** κατατάχθηκε στην Πολεμική Αεροπορία, όπου εκπλήρωσε τις στρατιωτικές υποχρεώσεις του, υπηρετώντας το μεγαλύτερο μέρος της θητείας του στη Λήμνο. Ένα μήνα μετά την απόλυσή του από το στρατό, νυμφεύεται και από τον Νοέμβριο του **1982**, αρχίζει μαζί με τη σύζυγό του να εργάζεται για τον Κύριο Ιησού στη χριστιανική συνάθροιση που είχε πάει αρχικά, όταν ο Κύριος τον αναγέννησε με το Πνεύμα Του. Ο Κύριος τον ευλογεί και στον τομέα της εργασίας του, όπου με θαυμαστό τρόπο ανοίγει το δρόμο και το Μάρτιο του **1984** διορίζεται στο δημόσιο. Το Σεπτέμβριο του **1986**, φεύγει από τη χριστιανική ομάδα στην οποία ήταν, χωρίς όμως, για ένα μικρό χρονικό διάστημα, να προσκολληθεί σε κάποια άλλη, γιατί ο Κύριος είχε κάτι θαυμαστό να κάνει στη ζωή του και έπρεπε να μάθει να στηρίζεται μόνο σ' Αυτόν και να Τον εμπιστεύεται πλήρως.

Τον επόμενο χρόνο, στις **9 Νοεμβρίου 1987**, ημέρα Δευτέρα, ο Κύριος Ιησούς τον βαπτίζει με το Πνεύμα Του. Όπως ο ίδιος ομολογεί στη σύντομη βιογραφία του, ήταν γι' αυτόν μια συγκλονιστική εμπειρία. Καθώς προσευχόταν μαζί με άλλους πιστούς και δόξαζε τον Κύριο Ιησού, Αυτός τον γέμισε με το Πνεύμα Του, όπως ακριβώς γεμίζει ένα δοχείο με νερό και ταυτόχρονα ένας χείμαρρος δοξολογίας έβγαине από μέσα του σε ξένες γλώσσες, όπως συνέβηκε για πρώτη φορά στους αποστόλους την ημέρα της Πεντηκοστής και όπως συνέβηκε και συμβαίνει σε εκατομμύρια πιστούς σε όλους τους αιώνες και σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Με την «**αναγέννησή**» του το Πνεύμα του Θεού καθάρισε τη ζωή του από κάθε αμαρτία, γιατί ο Ιησούς επάνω στο σταυρό του Γολγοθά πλήρωσε τις δικές του αμαρτίες και τις δικές του αρρώστιες, πέθανε ο Ιησούς αντί γι' αυτόν. Με το «**βάπτισμα του αγίου Πνεύματος**» ο Κύριος κατοίκησε μόνιμα μέσα του και το σώμα του έγινε ο ζωντανός ναός του αγίου Πνεύματος του Θεού (βλ. Α' Κορινθίους 5:19 /Β' Κορινθίους 5:16 /κλπ). Η πνευματική του πορεία και γενικά η ζωή του πήρε από το τότε νέα πορεία. Μετά από ενάμισι χρόνο (Ιανουάριος **1989**) βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα και η σύζυγός του. Η υπηρεσία τους μέσα στον αγρό του Κυρίου, η οποία πέρασε από πολλά σταδια δοκιμασιών, θλίψεων και αγώνων, παίρνει νέα μορφή.

Ήδη από το **1986** είχε αρχίσει να γράφει βιβλία πνευματικού περιεχομένου, τα οποία έγιναν η αιτία να δημιουργούνται διάφορες πνευματικές εστίες πανελλήνια και ο Κύριος να τον χρησιμοποιεί πιο θετικά για τη διάδοση του μηνύματος του ευαγγελίου Του. Το συγγραφικό έργο το είχε ξεκινήσει από ηλικίας **19** ετών περίπου, όπου είχε κάνει μικρές μελέτες και είχε συγγράψει διάφορα άρθρα και δοκίμια, καθώς και δύο κοινωνικά διηγήματα. Αργότερα, όταν έδωσε την καρδιά του στον Ιησού, αφιέρωσε το χάρισμά του αυτό στην υπηρεσία Του. Έχει συγγράψει μεγάλο αριθμό βιβλίων με ποικίλη ύλη, κατά βάση πνευματικού περιεχομένου (ερμηνευτικά, απολογητικά, εσχολογικά, κλπ). Στη διακονία του έχει δώσει την (άτυπη) επωνυμία «**ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ**», γιατί πιστεύει ότι μόνο με ειλικρινή αγάπη και φιλαδέλφεια μπορεί κάποιος να υπηρετήσει τον πλησίον του, μια γνήσια φιλαδέλφεια που να έχει την καρδιά της αγάπης του Ιησού Χριστού.

Εκτός από τη συγγραφική του δραστηριότητα, είναι και ένας κήρυκας του Λόγου του Θεού, με αποτέλεσμα πολλοί άνθρωποι να έχουν ευλογηθεί από τη διακονία του, καθώς εκζητούν τον Ιησού Χριστό στη ζωή τους και στρέφονται με δίψα στον άγιο Λόγο Του, ο οποίος (όπως ιδιαίτερα τονίζει) αποτελεί ύψιστη τιμή για τη Χώρα μας, καθόσον η Καινή Διαθήκη έχει γραφτεί απευθείας στην Ελληνική γλώσσα, ένα προνόμιο μοναδικό για μας, που ο Θεός δεν το έδωσε σε κανένα άλλο έθνος. Είναι πνευματική μας και πολιτιστική μας κληρονομιά, μια παρακαταθήκη ευλογημένη.

Για περισσότερες λεπτομέρειες μπορεί ο κάθε ενδιαφερόμενος να διαβάσει το βιβλίο με τίτλο «**ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ**» (Κωδικός Νο 11)